Lumi és a szentjánosbogár lámpása

Egy szentjánosbogár a házak nagy lámpáihoz méri a fényét, amíg Lumi le nem hívja a fűbe, ahol a kicsi fény egyszerre mindent megmutat.

Azon az estén, amikor Lumi a Bátorság Hegye felől ballagott haza, minden lépése lassabb lett az előzőnél. A hegy már csak sötét púp volt a háta mögött. Elöl a falu ablakai világítottak.

Az ösvény szélén kökénybokrok álldogáltak. A bokor alatt valami parányit villant, aztán megint sötét lett.

Egy szentjánosbogár volt. Fölemelkedett a fűből, és a házak ablakai felé indult.

Az ablakokban nagy sárga lámpák égtek. A fényük végigfeküdt a kertek földjén. Lumi megállt az ösvényen, és felnézett.

A bogárka egészen közel repült hozzájuk, és úgy világított, ahogy csak bírt. Aztán elhalványodott a fénye, és visszahullott a fűbe.

Lumi lehajolt hozzá. A bogárka hasa halványan pislákolt, mint egy kifáradt gyertyaláng. Valami nehéz szorult Lumi torkába.

„Miért repülsz oda?”, kérdezte halkan.

„Mert olyan nagy fényt szeretnék, mint azok”, felelte a bogárka. „Mellettük az enyém semmit sem ér.”

Lumi leült a fűbe, és a tenyerét letette maga mellé a földre.

„Gyere le ide”, mondta. „Ide, ahol én ülök.”

A szentjánosbogár lejjebb ereszkedett. A fénye lassan megint felragyogott, most már egészen közelről. A fű szálai zöld ívekben hajoltak a világosság fölé.

A fűben egyszerre látszani kezdett minden. Egy lóhere három levele. Egy alvó hangya a szár tövében. Egy harmatcsepp, ami még nem gördült le.

Lumi nem szólt semmit, csak nézte, amit a kicsi fény megmutatott neki. A bogárka egy ideig mozdulatlanul üldögélt egy fűszálon, és a fénye most nem hunyt ki.

Valahol a kertek felől tücsök ciripelt, halkan és egyenletesen.

Aztán Lumi felkelt a fűből, és elindult a patak felé. Az átkelő köveket már alig lehetett látni a sötétben.

A szentjánosbogár előtte szállt, és egyenként megvilágította a köveket. Lumi átkelt, és egyszer sem lépett a vízbe. A víz hidegen csobogott alatta, de a lába száraz maradt.

„Köszönöm, hogy megvilágítottad a köveket”, mondta Lumi a tornácon.

„Én köszönöm, hogy lehívtál a fűbe”, felelte a bogárka.

A szentjánosbogár az ablakpárkányon maradt éjszakára. Lumi bebújt a puha párnák közé.

Az ablakban a nagy lámpa már kialudt. Csak a kicsi fény pislákolt tovább, és Lumi azt nézte, amíg le nem csukódott a szeme.

Vége

Beszélgessetek róla

A mese végén megkérdezheted a gyermekedtől:

1. Mi az, amit ma jól csináltál, még ha kicsi dolognak tűnik is?
2. Volt ma olyan, hogy valaki máshoz mérted magad? Milyen érzés volt?
3. Miben volt ma éppen elég a te segítséged?

Mesélte Imre Viktor · mesemorzsak.hu · Ezt a mesét és a többit ingyen olvashatod: mesemorzsak.hu/blog/mesek/esti-mesek/lumi-es-a-szentjanosbogar-lampasa/